

HERACLES 2, OF DE HYDRA (1972)

Lang dacht hij dat hij nog door het bos liep, in de bedwelmend warme wind, die van alle kanten leek te waaien en de bomen als slangen deed bewegen, in de altijd gelijke schemering het nauwelijks zichtbare bloedspoor op de gelijkmatig deinende grond achterna, alleen in de slag met het beest. In de eerste dagen en nachten, of waren het alleen maar uren, hoe kon hij de tijd meten zonder firmament, vroeg hij zich nog dikwijls af, wat er onder de grond zou zitten, die onder zijn voetstappen golven sloeg zodat die leek te ademen, hoe dun de huid boven het onbekende beneden en hoe lang die hem buiten kon houden uit de ingewanden van de wereld. Wanneer hij voorzichtiger stapte, leek het hem alsof de grond, waarvan hij gedacht had dat die meegaf onder zijn gewicht, zijn voet tegemoetkwam, hem zelfs met een zuigende beweging aantrok. Ook had hij duidelijk het gevoel dat zijn voeten zwaarder werden. Hij telde de mogelijkheden. 1) Zijn voeten werden zwaarder en de grond zoog zijn voeten aan. 2) Hij voelde zijn voeten zwaarder worden, omdat de grond ze aanzoog. 3) Hij had de indruk, dat de grond zijn voeten aanzoog, omdat ze zwaarder werden. Die vragen hielden hem een tijd (jaren uren minuten) lang bezig. Hij vond het antwoord in de toenemende duizeling, die de concentrisch waaiende wind bij hem veroorzaakte: zijn voeten werden niet zwaarder, de grond zoog zijn voeten niet aan. Zowel het ene als het andere was zinsbedrog, veroorzaakt door zijn dalende bloeddruk. Dat stelde hem gerust en hij liep sneller. Of dacht hij alleen maar sneller te lopen. Toen de wind harder begon te waaien, werd zijn gezicht hals handen veelvuldiger door bomen en takken aangeraakt. De aanraking was in het begin eerder aangenaam, een strelen, alsof ze onderzochten, hoewel oppervlakkig en zonder bijzondere belangstelling, hoe het met zijn huid gesteld was. Daarna leek het bos dichter te groeien, het karakter van de aanraking veranderde, het strelen werd meten. Zoals bij de kleermaker, dacht hij, toen de takken zijn hoofd omspanden, daarna de hals, de borst, de taille enz., zelfs in zijn stap leek het bos genteresseerd, tot het hem van kop tot teen de maat genomen had. Het automatische van het verloop irriteerde hem. Wie of wat stuurde de bewegingen van deze bomen, takken of wat het dan ook was dat voortdurend in zijn hoednummer kraagwijdte schoenmaat was geïnteresseerd. Kon dit bos, dat op geen enkel bos geleek, dat hij gekend, "doorlopen" had, eigenlijk nog wel een bos genoemd worden. Misschien was hijzelf al te lang onderweg, een aardetijd te lang, en bossen waren eigenlijk nog maar wat dit bos was. Misschien maakte enkel nog de benaming een bos tot bos en alle andere kenmerken waren allang toevallig en onderling verwisselbaar geworden, ook het beest, om het af te maken liep hij door deze voorlopig nog bos genoemde feitelijkheid, het te doden gedrocht, dat de tijd in een uitwerpsel in de ruimte had veranderd, was alleen nog de

benaming van iets dat niet meer te identificeren was met een naam uit een oud boek. Alleen hij, de niet benaamde, was zichzelf gelijk gebleven op zijn lange afmattende tocht in de slag. Of was ook wat op zijn benen over de voortdurend sneller dansende grond liep al iemand anders dan hij. Hij dacht er nog over na, toen het bos hem weer in de tang nam. De feitelijkheid bestudeerde zijn skelet, getal, sterkte, ordening, functie van de beenderen, de verbinding van de gewrichten. De operatie was pijnlijk. Het koste hem moeite, niet te brullen. Hij wierp zich naar voor in een snelle spurt uit de omklemming. Hij wist, nooit had hij sneller gelopen. Hij kwam geen stap ver, het bos hield het tempo bij, hij bleef in de tang, die zich nu rond hem spande en zijn ingewanden in elkaar neep, zijn beenderen tegen elkaar wreef, hoe lang kon hij de druk uithouden, en begreep, in de opkomende paniek: het bos was het beest, al lang was het bos, waarvan hij dacht dat hij het had doorlopen, het beest geweest, dat hem droeg in het tempo van zijn stappen, het deinen van de grond zijn ademhalingen en de wind zijn adem, het spoor dat hij gevolgd had, zijn eigen bloed, waarvan het bos, dat het beest was, sedert wanneer, hoeveel bloed heeft een mens, monsters nam; en dat hij het altijd had geweten, alleen niet bij naam. Iets als een bliksem zonder begin en einde beschreef met zijn bloedbanen en zenuwstrengen een witgloeiende stroomkring. Hij hoorde zichzelf lachen, toen de pijn de controle van zijn lichaamsfuncties overnam. Het klonk als opluchting: geen gedachten meer, dat was de slag. Zich aan de bewegingen van de vijand aanpassen. Ze ontwijken. Ze vóór zijn. Ze tegemoetkomen. Zich aanpassen en niet aanpassen. Zich door niet aanpassen aanpassen. Aanvallend ontwijken. Ontwijkend aanvallen. De eerste slag greep stoot steek vóór zijn en de tweede ontwijken. Omgekeerd. De volgorde veranderen en niet veranderen. De aanval tegemoetkomen met gelijke en (of) andere beweging. Geduld van het mes en geweld van de bijlen. Hij had zijn handen nooit geteld. Hij hoefde ze ook nu niet te tellen. Waar hij ze ook nodig had deden ze zijn werk, vuisten bij behoefte, de vingers één voor één te gebruiken, de nagels afzonderlijk, de uiteinden van de ellebogen. Zijn voeten hielden de in opstand tegen de zwaartekracht sneller roterende grond vast, cumulatie van vijand en slagveld, de schoot die hem niet los wilde laten. De oude vergelijking. Iedere schoot waarin hij op wat voor manier ook terechtgekomen was wou vroeg of laat zijn graf zijn. En het oude lied. ACH BLEIB BEI MIR UND GEH NICHT FORT AN MEINEM HERZEN IST DER SCHÖNSTE ORT. Gescandeerd vanuit het knakken van zijn nekwerfels in de moederlijke wurggreep. DOOD AAN DE MOEDERS. Zijn tanden herinnerden zich de tijd vóór het mes. In het kluwen van de vangarmen, die van roterende messen en bijlen niet, van de roterende messen bijlen, die van de vangarmen niet, van de messen bijlen vangarmen, die van exploderende mijngordels bom-

tapijten lichtreclames bacterieculturen niet, van de messen bijlen vangarmen mijngordels bomtapijten lichtreclames bacterieculturen, die van zijn eigen handen voeten tanden niet waren te onderscheiden in het voorlopig slag genoemde tijdsbestek van bloed dril vlees, zodat voor slagen tegen de eigen-substantie, die hem af en toe troffen, de pijn respectievelijk de plotse verheviging van de ononderbroken pijnen in het niet meer waarneembare zijn enige barometer was, in voortdurende vernieling altijd opnieuw tot zijn kleinste bouwonderdelen teruggebracht, zichzelf altijd opnieuw samenstellend uit zijn eigen puin in voortdurende wederopbouw, soms stelde hij zichzelf verkeerd samen, linkerhand aan rechterarm, heupbeen aan bovenarmbeen, in de haast of uit verstrooidheid of verward door de stemmen die in zijn oor zongen, stemkoren NIET OVERDRIJVEN LAAT STOOM AF GEEF OP of omdat het hem verveelde, altijd dezelfde hand aan dezelfde arm altijdgroeiende vangarmen verschrompelde hoofden opstaande kragen te kappen, de stompen tot staan brengen, zuilen van bloed; soms stelde hij zijn wederopbouw uit, gretig wachtend op de totale vernietiging met hoop op het niets, de oneindige pauze, of uit angst voor de overwinning, die alleen maar door de totale vernietiging van het beest kon worden bekampt, wat zijn verblijfplaats was, waarbuiten het niets misschien al op hem wachtte of op niemand; in het blanke zwijgen, dat het begin van de laatste ronde aankondigde, leerde hij het altijd andere bouwplan van de machine lezen, die hij was ophield te zijn in een andere vorm weer was met iedere blik greep stap, en dat hij het bedacht veranderde schreef met het handschrift van zijn werken en doden.

HERACLES 5 (1964)

1

Slapende Heracles, tussen runderskeletten, houdt er een vast, snurkt. Kreten: Heracles. Twee Thebanen komen op. Ze knijpen hun neus dicht.

Eerste: Hij heeft zich overvreten. Weeral.

Tweede: Stil!

Eerste: *stiller met meer woede:*

Na ieder werk moet hij een os erbij!

Tweede: Wilt gij het werk dan doen?

Eerste: Gij misschien?

Tweede: Het loflied.

Eerste: *geschrokken:* Alle strofen?

Tweede: *verontwaardigd:* Zonder neus?

Beiden: Die de Nemeïsche hydra -

Gezamenlijk hoofdschudden.

Die de Nemeïsche leeuw -

Gezamenlijk hoofdknikken.

de koppen heeft afgeslagen -

Gezamenlijk hoofdschudden.

Die de Nemeïsche leeuw heeft gewurgd en de Hydra de koppen afgeslagen

Die de hinde ving en het akkers verwoestende everzwijn

Heracles geeuwt.

Heracles, zoon van Alcmene, verwekt in het bed van Amphitryo

Grijnzen.

Niet door Amphitryo -

Donder. De Thebanen spuwen elkaar in het gezicht.

Varken, beschimpt gij de goden!

Luiders: Heracles, zoon van Amphitryon, sta ons
Dader der vier grote daden, ter zijde voor de
vijfde

En verwaardig u te kuisen de stal van Augias, ver-
losser

Ons te verlossen van de stank uit de helaas nood-
zakelijke vleespot.

Heracles knijpt zijn neus dicht.

Eerste: Het aantal ossen naar het aantal werken.

Tweede: Het is het vijfde werk.

Eerste: Dat kost vijf ossen.

Heracles: Verlos uzelve.

Snurkt.

Beiden: Gij zijt Heracles.

Heracles: *staat op, ijdel:*

En ik zal Thebe van de stank verlossen.

Mijn voorschot.

Het brullen van een os, die geslacht wordt.

Thebaan: Wat daar brult, is uw voorschot.

De os wordt gebracht.

Heracles: *gaat zitten:* Kunt gaan, gij.

Thebaan: Haast u met het werk, daar Thebe
onze hulp behoeft.

Achterdoek: Thebe in verval, bevolking in lompen.

Heracles: En mij. Ga van mijn tafel weg.

Thebanen af, Heracles eet de os.

2

*Augiasstal, rechts en links een rivier. Opkomst
Heracles. Hij knijpt zijn neus dicht.*

Heracles: Augias!

Opkomst Augias.

Augias: Heracles. Wat wilt ge?

Heracles: Uw stal uitkuisen.

Augias: Met één hand?

Heracles neemt zijn hand van zijn neus, valt omver, Augias lacht, Heracles knijpt zijn neus weer dicht, staat op.

Mijn vlees is goed voor uw buiken, uw neuzen voor zijn mest te fijn. En als uit mijn stal de pest stinkt: zijt gij onsterfelijk zonder pest? Het einde woont in het begin, de doden in de liezen. Wat hebt gij tegen mest? Hoe lang stinkt die? Doe uw neus open. Drie dagen, en ge kunt niet ademen zonder de stank die uw neus de eerste dag uiteen knalt. Meer mest, meer stank. Niet voor u: gij woont erin. Uw vijfde werk?

Heracles telt op zijn vingers, knikt.

Hebt gij Sisyphus gekend? Hoort ge mijn koeien schijten?

Muziek.

Komt geen eind aan. Nummer zes vervalt. Stront is de andere voorwaarde van vlees. En haar laatste gedaante. Geen uitweg uit de schijtende gemeenschap dan naar de democratie van de doden. Twee rivieren. Zoek er u een uit. Een rivier slikt alles, vlees of mest geen verschil en hop in zee. Een beerton, een beerschep. *Vanuit de kap een beerton, een beerschep.* Al hebt ge twee beerschepen: meer dan één kunt ge niet gebruiken met twee handen in één tijd. Twee beerscheppen zijn niet meer dan één, tweeduizend zijn het niet, met zoveel mest. En mijn koeien schijten gauw, ge hoort het.

Muziek.

Het lukt niet zo en zo zal het niet lukken: al baggert ge met de steel. En er niet op hopen, dat het hout begint te botten en bladeren krijgt per salto achterwaarts de boom in richting wortel, mest gras wordt op de terugweg door het vlees, enzovoort, omdat uw vader een hemel boven ons woont. Of neem uw handen, zo ge wilt: twee harken. Hoe hebt gij de zeewolf geslacht bij Kreta? Een sprong

van de rots door zijn muil in zijn buik en terug door zijn vlees met het mes. Hier rijst uw rots op, blinkt uw mes, stinkt uw vis.

Augias af. Heracles schept en versleept mest, eerst met één hand, de andere aan zijn neus, dan met beide handen.

Heracles: Benijde Sisyphus, reukloos rolt zijn steen. Gelukkig water, het heeft geen neus. Vader, schepper van alle vlees, waarom schijt uw vlees?

Werpt beerton en beerschep weg, grijpt naar zijn boog.

Stank, waar zijt gij? Kom uit uw ongedaante, laat uw bakkes zien. Is het niets uw huis? Ik zal het met pijlen doorspekken. En zo gij overal zijt, ik raak u overal.

Schiet wild naar alle kanten, werpt de boog weg en pakt zijn knots.

Wij zijn vijanden, mest. Ga vrijwillig naar de rivier van uw keuze. De rivier of de knots.

Wacht het resultaat af. Geen resultaat.

Gij hebt gekozen.

Slaat met de knots in de mest, gilt, door mest verblind.

Lachen van Augias.

Ik lach het laatst.

Tot het vee: Kom uit uw stal

En was uw platte stront uit mijn gezicht.

Gij hebt het gras gevreten. Vreet, wat gij

Van gras gemaakt hebt ook. De aarde draagt u

Als dank beschijt gij die. Kom, vreet of ik

Ik ben uw stal, mijn eigen maag uw graf.

Protest uit Thebe.

Ge hebt geluk, vlees. Thebe wil geen gras vreten.

Hij pakt de beerschep weer op.

En ik geen mest!

Hij werpt de beerschep weer weg.

en gij wilde de vrouwen zelf houden. Ik heb de koppen van de Hydra afgeslagen negen dagen lang, met vuur verzegeld de nekken, de rest was voor de honden, ik kwam terug op handen en knieën, buiten adem, in uw herademend Thebe, en het minste kwaad was kolossaal. Het is er niet meer, vandaag wilt gij vlees zonder mest. Ik heb uw dood verminderd met vier gedaantes, vandaag wilt gij het leven zonder zijn laatste, de moord op het nieuwe morgen: onsterfelijkheid. Ik neem mijn daden terug. Tijd, sta stil. Rol naar achter, tijd. Terug in uw vel, Nemesche leeuw. Hydra, plant uw koppen er terug op. Enzovoort.

Applaus uit Thebe. Stemmen: hoort hoe hij denkt. Dat is dialectiek. Heracles de denker. Heracles werpt mest in het publiek. Ontstuimig applaus. Stemmen: zie hoe hij werkt. Heracles de arbeider. Ga uw huizen binnen, stoor hem niet bij zijn werk.

Let goed, Thebanen, op wat ik doe nu

Met Heracles, de dader uwer daden:

Ik werp hem in de mest, de mest zijn graf

Dat groter wordend u begraaft en Thebe.

Heracles stelt zich op voor de sprong in de mest. Braken.

Wat gaat mij Thebe aan, wie zijt gij? Ik

Ben Niemand, Niemands zoon, die niets gedaan heeft.

Zeus op een wolk. Hij knijpt zijn neus dicht.

Zeus: Ge moet uw werk doen, Heracles, mijn zoon.

Heracles: Waarom ik, vader?

Zeus: Doe het voor dit loon.

Hij wenkt. Op een andere wolk vliegt Hebe voorbij. Zij is naakt en knijpt ook haar neus dicht.

Heracles: Blijf! Wat een borsten! Wat een dijenpaar!

Geef op, mest, ik ben wat ik was, voorwaar.

Heb ik gezegd, ge stinkt, last, die mij draagt?

Ziehier mijn vuist, zij die wie lastert slaat.

Slaat op zijn neus.

De glans van 't werk, welriekende stront van de poel

Bij 't voorgevoel van 't allerhoogste doel!

Opkomst van een jaloerse stier.

Wees welkom in de bronst. Wat wilt ge? Voor

Uw koeien gaat mijn derde been niet staan.

Mijn hemel graast wel op een andere weide.

Hebt gij een hoorn teveel?

De stier valt aan.

Ook goed.

Stieregevecht. Heracles wint en spant de stier voor de beerton. Ju!

De stier trekt de ton en valt in de rivier. Ow!

Heracles trekt de stier bij de beerton uit de rivier.

Verdien uw eigen dood, dus doe uw werk.

Ju, Heracles!

De stier blijft staan. Vijf bussels gras uw loon.

De stier trekt.

Een hele koe uw hemel.

De stier trekt harder. Dat fleurt hem op.

Vul ook voor mij de ton en leeg ze zelf.

't Volledig werk voor het volledig loon.

De stier beproeft zijn krachten als mestbaggeraar, de mest valt op Heracles in plaats van in de ton.

O onvolmaakte spiegel! Half werktuig!

Wilt gij geen heel zijn, hou dan op te zijn.

Heracles werpt de stier in de rivier. Samen met de stier valt de ton.

Augias: Mijn stier! Gaat af uw loon!

Heracles: Rivier, mijn stier!

Behoud de stier en spuw de beerton uit. Wilt gij de stal uitkuisen? Schrijf de zee maar af. Uw oevers gaan u opvreten. Mijn koeien gaan u dichtschijten. Met de reten van mijn koeien gaan uw oe-

vers u opvreten. Met de muilen van uw oevers gaan mijn koeien u dichtschijsen.

Augias: Hebt gij gezegd mijn koeien?

Heracles: En uw mest.

Werpt de beerschip weg. Protest uit Thebe.

Ik schijts op Thebe.

Hoorthoort en foeifoei uit Thebe. Op haar wolk vliegt Hebe voorbij. Heracles pakt de beerschip terug op.

Voor Thebe, rivier, de ton!

Augias. Kom, een beerton.

Augias: Kom, mijn stier.

Heracles: Mijn vader op de wolk, kom hier naar voor

Geef uw rivier nu voor uw zoon een oor.

Zwijgen.

Wie telt het meest, uw zoon of uw rivier?

Aanhoor mijn wil, zeg wat er moet alhier.

Zwijgen.

Uw zwijgen, vader, smaakt mij naar mijn zweet.

Zeus op de wolk, een blote vrouw in de arm enz.

Zeus: Ge moet uw werk doen. Zonder zweet geen reet!

Voorbij.

Heracles: Werk hebt gij gezegd? Zuip ook de schep.

Werpt de beerschip in de rivier.

Wees wat ge van mij stal, rivier mijn ton

Rivier mijn schep, rivier mijn stier. Gij ook

Rivier links. Twee rivieren kuisen beter dan één.

Hebt gij geen oor voor mij, aanhoor mijn vuist

Ik tem u, dan verander ik uw loop

En u en uw loop, met uw eigen taal.

Naar boven:

Let op, wat ik nu met uw water doe.

Hebt gij mij niet geholpen, kijk dan toe

Hoe ik mij help, en wat uw water kan
Als 't moet, omdat ik in mijn juk het span
Vecht met de rivier.
Rivier, hebt gij geen ander lijf dan geen?
Hebt gij niet een gewicht als mijn gewicht?
Wie zijt gij, vijand, met ons slagveld één
Die met mijzelf bewapend mij bedreigt?
Geen nek, die ik niet in mijn juk kon dwingen,
Maar uw rivier, die heeft geen nek voor 't juk.
Een koe verschijnt aan de rivier, drinkt en pist.
Bedankt, mijn voorbeeld. Sturing der rivier.
Drinkt.

Ik uw monding.

Pist. Uw bron ik.

Doe nu mijn werk en kuis de stal. Zijt gij
Verstrikt geraakt in 't labyrint van darmen?
Waar is uw loop, die razend al mijn kracht
Tenietdeed met de kracht van duizend stieren
En nu beduvelt gij mij met uw zwakheid
Die nog geen stofje van zijn plaats beweegt
Voor mijn woord doof en doof ook voor mijn kracht
Een zand in de machine van mijn lichaam.
Wat blijft er over? Hand mijn schep, mijn ton.
En Heracles is Heracles mijn stier.

Handenarbeid.

Liever de wereld bewogen dan haar stront!

Dambouw.

Zie toch uw berg nu met mijn benen gaan.
En uw rivier, die voor uw berg gaat staan.

Donder.

Ben ik het u vergeten te vragen? Veroorloof mij
dat ik uw wereld verander, papa.

Augias, haal uw vee weg uit uw stal

Ik kom, Heracles, twee rivieren sterk
Gebieder van het water en uw stalknecht
Het water is mijn hand en is mijn kracht
Ik heb het onderworpen met mijn hand
Ik heb het onderworpen met mijn zwak.

Augias: Mijn stal! Mijn vee!

Geschreeuw uit Thebe: Ons vlees is voor de vissen!

Heracles: *breekt de dam open.*

Ga uit de weg, veehouder. Dat ben ik
Die uw stal kuist, de rivier Heracles
Bestuurd door Heracles de rivierbestuurder.
Donder.

Ik weet dat ge kunt donderen. En ik kan uw rivie-
ren besturen, kijk hier, zonder teugels naar waar
ik wil.

Winter. De rivier blijft staan, bevroren.

Hé, wat moet dat!

Augias: Heracles de rivierbestuurder.

Heracles: *naar boven: Gij zijt begonnen.*

*Trekt de zon uit de hemel, houdt haar in zijn
hand, tot het ijs smelt. Hand en stal branden.*

Waar is uw winter, Zeus?

Augias: Mijn stal brandt.

Heracles: *bekijkt zijn hand, ze is zwart. Branden?*

Niet lang. Opzij, Augias.

De rivier kuist de stal uit.

Augias: Zeven ossen!

*Gejubel uit Thebe. Kreten: Hoera Heracles. Bravo.
Bis. Heracles fluit berg en rivier weer op hun
plaats.*

Heracles: Het is volbracht, het werk. En nu: mijn loon.

Donder en bliksem.

Augias: Laat voor uw loon mijn bonte koeien zorgen.

Tot wederziens in al uw mest van morgen.

Heracles: Hebt gij gezegd mijn koeien?

Augias: En uw mest.

Heracles: Voor al uw mest zorgt zonder loon mijn water.

Mijn stal, mijn vee. Speel nu uw eind, niet later.

Scheurt Augias in stukken en werpt de helften in de rivieren, trekt de hemel naar beneden, grijpt Hebe. Voor het huwelijk komen twee Thebanen op.

Thebanen: Die de Nemeïsche leeuw heeft gewurgd en de Hydra de koppen afgeslagen

Die de hinde ving en het akkers verwoestende everzwijn

Die de stal van Augias heeft uitgekuist, de stinkende vleespot

Heracles, zoon van Alcmene, verwekt in het bed van Amphitryo

Grijnzen.

Niet door Amphitryo -

Duiken weg. Zwijgen.

Niet door Amphitryo -

Brullen.

Niet door Amphitryo

Dader der vijf grote daden, reik ons uw hand voor de zesde.

Heracles rolt de hemel op en steekt haar in zijn zak.

HERACLES 13

naar Euripides (1991)

1

Het dertiende werk van Heracles was Thebe's bevrijding van de
Thebanen

2

Brandoffers lagen voor de haard van Zeus
Om te zuiveren het huis van het bloed van Lycos

Die hij gedood had Heracles

En zijn lijk uit huis gesmeten

Rond het altaar stonden de kinderen en

Zijn vader en zijn vrouw Megaera

Hielden het woord met de tanden vast

Bij het heilige offer het onheilige geluid

En in de hand het brandhout zwijgend hij

Dan kwam ineens uit hem een andere man

Gedaante van Heracles niet Heracles

Integendeel in een oogwenk helemaal veranderd

De wortels van zijn oogballen met bloed doorlopen

Schuim druipend in zijn baard en sprak Krankzinnig

Met een lachen dat zijn lachen niet was

Waartoe het offer vooraleer ik vader niet

Ook Eurystheus heb gedood

Ik zou dat gemakkelijk kunnen ik en met een hand

Als het huis versierd is met Eurystheus' hoofd

Wil ik mijn handen wassen van de dood

Die mijn vijanden nu gaan sterven

Giet het water uit werp de manden weg

Mijn weg is naar Mycene De zetel der

Cyclopen Opgebouwd met rode meetstaf

En met hamers Breken moet ik die met het

Gekromde ijzer Wie geeft mij

Mijn boog en pijlen de hand de knots

Dan een wagen geen wagen hij alleen
 Zag hem stapte op sloeg de lege lucht
 Zoals met de paardeprikkel met de hand
 Voor de knechten was het lachen en
 Schrikken tegelijk Ze keken elkaar aan
 En een zei maakt hij grappen voor ons
 De meester of is hij razend Die echter
 In huis op de tast naar boven naar beneden sjokt hij zegt
 Hij denkt dat hij is aangekomen in de stad van Nisos
 En legt zich op de grond als om te eten
 Niet etend In de bospas dan van Isthmos
 Denkt hij te lopen de kleren afgeworpen
 Naakt vecht hij tegen niemand een gevecht
 Roept zichzelf tot winnaar uit en voor geen enkel oor
 Dan was hij in Mycene met het woord
 Schrikbarend bedreigend Eurystheus wederom
 De om te doden nu opgeheven hand
 Greep de vader vast Zoon wat lijdt gij
 Dat gij zo vreemd gaat Heeft u geheel doen dolen
 Het doden Maar hij in de waan dat vader
 Eurystheus' vader was die angstig
 Biddend zijn hand aanraakt stoot de grijze weg
 Grijpt in de rijkversierde koker naar
 De pijlen voor de kinderen voor zijn eigen
 Om Eurystheus' kinderen te doden denkt hij
 De kinderen rennen weg de vader vrezend
 Het ene hier het andere daar naartoe Een
 In het gewaad van moeder de ongelukkige
 Het andere in de schaduw van een zuil
 Het derde duikt weg onder het altaar
 Zoals vogels De moeder schreeuwt Verwekker wat doet gij
 De kinderen wilt gij doden De vader schreeuwt
 Geschreeuw van slaven Maar rond de zuil
 In een schrikbarende kringloop jaagt hij de knaap
 En draait zich schrikbarend om De pijl verscheurt

De lever en achterwaarts de stenen
Plavuizen bevochtigt die uitademt het leven
Een jong van Eurystheus is gestorven
De haat van vader boetend velt het mij
Nu op de tweede bij het altaar weggedoken
In veiligheid daar zich wanend mikt de pijl
Het schot voor werpt zich de zoon de vader
Voor de voet reikt de ongelukkige
Met de hand naar kin en nek Liefste vader
Roept hij Dood mij niet van u ben ik uw zoon
Niet van Eurystheus die zult gij verdelgen
Doch hij zijn blik geheel verwilderd tot
Gorgoblik omdat de knaap nu in de binnenkring van het bereik
Van het verschrikkelijke geschut stond zwaaide hoog
Alsof hij ijzer smeden wil de knots
Liet op de blondbegroeide schedel suizen
Het hout de beenderen versplinterend Het tweede kind
Neergelegd gaat hij op het derde offer af
Om het ook te slachten bovenop de twee Dat echter
Had de moeder al haar laatste geluk
In huis genomen en de deur gesloten
Hij nu als ging het tegen de Cyclopen
Trapt de vleugels open en kraakt de posten
De moeder en het kind doorboort een pijl
Wat de geboorte had ontdubbeld is een lijk
In de dood verbonden met de doodspijl
Dan rent hij paardesnel om de grijze te doden
Maar een gedaante de lans zwaaiend
Verscheen het huis te zien en niet te zien
Pallas Athene wierp tegen zijn borst
Een steen die zijn moordgang tegenhield
Hem in slaap sloeg en op de grond valt hij
Met de rug tegen een zuil slaand die
Tweemaal gebroken bij de ineerstorting
Van het huis op de plavuizen lag En wij

Bevrijdend van de vlucht zijn voet met boeien
Bonden hem houdbaar aan het zuilenpuin
Opdat wanneer hij beëindigt zijn slaap
Hij niet bij het gedane andere voegt
De vrouw gedood hebbend en de kinderen
Hij slaapt de gelukverlatene een slaap
Niet gelukkig. En ik weet nu niet of een
Van sterfelijken moeizamer is dan deze